

Amsterdam, 5 November 2016

Deze consultatie sluit perfect aan op de participatiesamenleving met kreten als eigen kracht, eigen verantwoordelijkheid en zelfredzaamheid.

Alle mensen moeten meedoen. Maar hoe dan?

Er word dus nog steeds gedacht dat een geamputeerd been vanzelf wel weer aangroeit. Bij wijze van spreken.

Hoe kun je gelijkwaardig meedoen als beperkingen niet worden gecompenseerd?

Het besef dat ons 'beschaafde landje' in de praktijk niet zo beschaafd is staat hier toch weer even mooi zwart op wit.

Mensen met makke mogen structureel onevenredig belast worden, om gelijkwaardig mee te kunnen doen. Voor hen is het wel acceptabel dat zij onevenredig hoge kosten moeten maken en hen te overladen met stapels (zorg) bureaucratie en de openbare ruimte rolstoel ondoorgankelijk te houden.

Zij kosten immers geld en brengen te weinig op. Dat is de heersende gedachte.

En dat zie je dus ook weer terug in deze consultatie. Geen toezeggingen, geen verplichtingen, alles blijft bij het oude en in de kern gaat het alleen over geld. Zelfs veiligheid van voorzieningen/aanpassingen is geen issue.

Wat voor het gemak vaak vergeten word, is dat mensen als ikzelf meer dan 20 instanties voorzien van een stuk inkomen. De zorgindustrie levert meer geld en banen op dan ooit.

In ruil daarvoor kan ik me niet zelfstandig redden in een supermarkt of in andere winkels. In de supermarkten reken je maar af in de tabakshoek, bij een veel te hoge balie.

En pinnen is overal een probleem. Koelingen zijn niet voorzien van schuifdeuren, zodat mensen met wielen zich ook zelfstandig zouden kunnen redden. Want 'we helpen u graag' als het ons zo uitkomt.

Met de metro kan ik 1 halte. Mits de lift naar het perron het doet.

Met 'de gemakkelijke taxi' (het AOV / Valys) durf ik allang niet meer. De onbetrouwbaarheid ervan heb ik meerdere keren mogen ervaren, dus ik wil dat ook niet eens meer.

Mijn week bestaat uit het (onbetaald, noodgedwongen) doen van gemiddeld 20 uur bel en regelwerk rond mijn progressief invaliderende aandoening van zeer complexe aard, ook wel 'ontmoedigingsbeleid' genoemd.

Nee, daar krijg je geen (maatwerk) hulp bij, want individueel casemanagement is alleen geregeld in de wet voor mensen met dementie. De geraamde kosten hiervoor, vielen waarschijnlijk iets te hoog uit. Dus negeren we dit probleem gewoon. Wat we niet zien aan leed dat is er niet.

Ondertussen leef ik van een inkomen onder bestaansminimum (Sinds de afschaffing van de WTCG de CER en de versoering aftrek bijzondere ziektekosten) Maar dat maakt niet uit, want wat moet ik met geld?

Uit eten? Zelfs een restaurant waar je, je kunt redden is nauwelijks te vinden. Laat maar.

